

Та тежка свадба си срещнахъ.
Та си изгубихъ кумове,
Кумове, старисватове,
Та си имъ узехъ два млада,
И тие млади девере,
Та ги изведохъ, мамо ле,
Во тая гора зелена,
Де-то пиле-та не пелятъ,
Де-то си човекъ не ходи,
Та си ги връжахъ, мамо ле,
Два млада за две младици,
Гледатъ ся, а не видатъ ся.
Кога ся назади връгнахъ,

Де-то бѣхъ невяста-та връжалъ
Бѣла си лоза порасла,
А де-то връжахъ момъжа,
Зелена бора порасла,
Та съ високо извиле,
Та си връхове събрале.“
Майка Стояну говори:
„Синко Стоѣне, Стоѣне,
Нали си това изврѣшилъ,
Колку си лежалъ, Стоѣне,
Още толкова да лежишъ,
Та мама ще тя погледа.“

95.

Гино и Стоянъ.

Гино Петкани говори:
„Сурава ся болна учини,
Стоянъ ще да та попита,
Либе хубава Петкано!
Що ти сж иска понуда,
Та да си, либе, оздравяшъ.“
А Петкана му говори:
„Либе Стоѣне, Стоѣне,
Дошало ми съ, либе ле,
Отъ гора отъ преперици,
Отъ гора отъ еребици.“
Отишалъ си ъ младъ Стоянъ
Во тая гора зелена,
Та дребна лова да лови.
Гино напреди отиде,
Та си ъ чекалъ младъ Стоянъ,

Та ся сж двама бориле,
Та ся сж три дни бориле.
Стоянъ си Гину говори:
„Гино премладо Блѣгарче,
Я сж разслаби, Гино ле,
Нещо ща да те попитамъ,
Дане бждеме роднина,
Като сж два-та бориме.“
Та ся сж Гино отслабилъ,
Та си уборилъ младъ Стоянъ,
Две педи въ земя накаралъ,
Отъ далечъ, иде и вика:
„Либе хубава Петкано!
Излязъ ми порти отвори,
Постели меко възглаве,
Съ тебе щемъ да ся земе.“

96.

Янкула.

Янкулаго войска обколила
Отъ Станкаменъ дури до Бичица,